

De Sophia-Augusta Stichting.

gingen, namen zij in hun zakken en in de hand iets mede. Van tijd tot tijd bracht de kruier een meubelstuk over en zoo kreeg op den duur de verhuizing haar beslag.

Op de zelfde wijze ging ook nu mevrouw Suasso te werk.

De stukken die al te omvangrijk waren liet zij overbrengen naar de Joden Heerengracht.

Daar stond al jaren lang een huis ledig, bestemd na haar dood een hofje te worden voor acht vrouwen boven de 50 jaar, van alle gezindten, waaronder niet meer dan ééne Roomsche Catholieke zal mogen voorkomen. Een ruwhouten schotje, dat het opschrift in den gevelsteen verborg, heeft jaren lang de nieuwsgierigheid van de voorbijgangers geprikkeld. Alleen bij hoogstzeldzame gelegenheden, als de Koningin b. v. b. er langs zou rijden, bezocht mevrouw Suasso dit ledige perceel.

Nu werden er de groote kasten uit het Broekhuis geborgen.

De rest werd op den Kloveniersburgwal ondergebracht. Op het binnenplaatsje werd zelfs een poging gewaagd een kralentuin aan te leggen.

Nu was mevrouw Suasso de waarlijk gelukkige eigenares van een museum, van een echte verzameling en het werd haar levensdoel en levensgenot die voortdurend uit te breiden.

Deskundige leiding had zij niet en zocht zij niet. Veilingscatalogi kwamen bij pakken te gelijk haar woning binnen en waren haar een geliefkoosde lectuur. Veilinghouders, makelaars, beunhazen, scharrelaars in oudheden versleten haar drempel en deden goede zaken met haar. Zij en haar zuster waren altijd te vinden op de kijkdagen van openbare verkooping.

Altijd door groeide de voorraad in haar huis aan. Soms, op de Japansche veiling b. v. b., kocht zij dingen bij het twaalfstal. Alles werd weggeborgen, dikwijls om er nooit weer naar om te zien.

Uit hetgeen zij bijeen had en nog voortdurend bijeenbracht zou na haar dood een verzameling worden gevormd.

Het is niet na te gaan, hoe zij zich die verzameling voorstelde. Zij schijnt een zeker

voorgevoel gehad te hebben, dat de menschen die na haar zouden komen, misschien wel zouden willen kwijtwezen, wat zij zoo lang zuinig bewaard had. Op menige doos, kist of koffer plakte zij tenminste een papiertje met het opschrift: „Dit moet in de verzameling bewaard blijven”. Dat is onder anderen gebeurd met een groote kist vol dameslaarsjes, schoentjes en pantoffels

Wat ook haar voornemen is geweest, haar woning bood geen ruimte genoeg aan om eenig plan te verwezelijken, zoodat zij naar een ruim gebouw omzag om haar schatten onder te kunnen brengen, zonder dat plan ten uitvoer te kunnen brengen. Middelerwijl ging zij voort met het doen van aankopen.

In December 1888 kocht zij op een veiling bij de firma Theod. Bom en Zoon een popje aan, dat, afkomstig van de familie van Gelder te Wormerveer, in de Noord-Hollandsche dracht was gekleed. Dit bracht haar op de gedachte een verzameling van dergelijke poppen in de Nederlandsche volkseigen drachten aan te leggen. Met haar zuster zette zij zich aan het werk om de noodige poppenkleeren

POP IN OUD-ZAANSCH DRACHT.